

Poem(aaaaa)s

Lucía Aldao

Formas de citación recomendadas

1 | Por referencia a esta publicación electrónica*

ALDAO, LUCÍA (2013 [2008]). “Poem(aaaaa)s”. *Galicia Hoxe*. “Revista das Letras”: 734 (28 de agosto), 1-8. Reedición en *poesiagalega.org*. *Arquivo de poéticas contemporáneas na cultura*.
<<http://www.poesiagalega.org/arquivo/ficha/f/2596>>.

2 | Por referencia á publicación orixinal

ALDAO, LUCÍA (2008). “Poem(aaaaa)s”. *Galicia Hoxe*. “Revista das Letras”: 734 (28 de agosto), 1-8.

* Edición dispoñíbel desde o 22 de abril de 2013 a partir dalgunha das tres vías seguintes: 1) arquivo facilitado polo autor/a ou editor/a, 2) documento existente en repositorios institucionais de acceso público, 3) copia dixitalizada polo equipo de *poesiagalega.org* coas autorizacións pertinentes cando así o demanda a lexislación sobre dereitos de autor. En relación coa primeira alternativa, podería haber diferenzas, xurdidas xa durante o proceso de edición orixinal, entre este texto en pdf e o realmente publicado no seu día. O GAAP e o equipo do proxecto agradecen a colaboración de autores e editores.

28 AGOSTO DO 2008 - NÚMERO 734

rdl

REVISTA
DAS
LETRAS

Lucía Aldao

Lucía Aldao (A Coruña, 1982) é unha das renovadoras dos recitais en Galicia nos últimos anos. Figura frecuente nos actos do colectivo Maribolheras Precárias, compañeira de Carlos Blanco no seu espectáculo *Dillei*, membro de *Somos unha Potensia* e estrela do circuío de músicos alternativos en numerosos escenarios do país, Lucía Aldao utiliza a radicalidade visceral –e íntima– para

Lucía Aldao

Poem(aaaaa)s

enfrontarse ao poema como quen asiste a un combate a vida ou a morte. Con textos e espectáculos que levan títulos provocadores – *A poeta analfabeta*, *Poeta de merda* ou *Onde estea un cubata que se quite un poema*, este último en colaboración con María Lado– Aldao sobarda os límites canónicos da poeta e penetra nun espazo onde o verso se converte en activismo, axitación e compromiso. Os poemas que hoxe aparecen nos monográficos de verán de *Revista das Letras* inciden no seu estilo de rupturas e desublimación. “A inspiración”, asegura, “cólleme case sempre a deshoras”. Nese instante, unha man dispáraselle directamente ao bolígrafo “e a outra aperta con forza o estómago e o cerebro”.

Poema [A raíz do toxo verde]

Esta é a historia que se sostén no recordo dos teus ombros,
nesa parte da cidade que se nega a durmir porque nós non o facemos
e no desexo de reclamarlle ó estado que nos conceda unha baixa
por amor...

Esta é a cara dura que propoño ante o corpo máis débil.
Somos nós rifándonos os parques
ou eu durmindo aínda na mesma cama na que te botaba de menos.

A película vai diso.
Da posibilidade dunha noite enorme,
da esperanza de que o verán dure cinco anos máis
e de que saias da seguinte porta.
Da seguinte, non de calquera.

Supoño que son demasiado inestable no que a amenceres se refire,
e non me chegarían os dedos da cidade
para contarche as veces que o fixen mal.
Pero tampouco me chegaría a profundidade das cousas profundas
para que imaxines a intensidade da historia.

Todo isto ten máis de verso que de verdade,
pero ás veces penso que loitei para que non me gustasen as baladas,
incluso propuxen prohibir o efecto da música
sobre as gañas de que volveses.
Pero era mentira.
Ninguén pode rebater certas teorías:
o que cae
cae,
e atravesa o chan mil veces se fai falta...

A película vai diso.
Da certeza de que eu son quen de escribir cousas superalegres.

E de paso,
constrúeme un paseo marítimo (acristalado)
que nos protexa de todas as resacas.

Poemaa

Foi por non decatarme a tempo de que quería que o meu poema
soubese a churrasco,
que houbo que agardar ó final da tardiña
para confirmar tema e intencións.

O verán e os versos
pídoos todos sempre con moita carne.

O día enteiro sen deixarnos,
e con torpeza e indignada
deixei que a aldea toda se me fose metendo nos pulmóns.

Eu con fame non sei escribir,
pero ocórrenseme moitos versos...

E foi comezar a ver en rigoroso directo os primeiros pasos da cea
para que o fume rico ese
chegara a estas páxinas bastante antes ca min.
Que detallazo.
Que agradecido o vicio este
que me permite facer saliba e facer poemas
mentres se van facendo as brasas.

.....

Eu mordo o bolígrafo en plan metáfora de fame
e achegándome á mesa, miña musa,
comprobo como a ensalada de tomate lle ha de facer tanto ben
ó meu poema coma ó churrasco.

Saboreo cada anaco deste verán que non comeza.

Son quen de comer en proporción ó que te boto de menos.

Poema nacido dunha costela (de porco).

Poemaaa

Eu facíache poemas no medio do vendaval.

Tiña todos os furacáns e o pulso en contra miña

e aínda había quen xuraba que o escrito, escrito queda.

Vin como marchabas ti

e vin á dor expropiarme de todas as palabras.

–Por despeinada.

Iso pasoume por despeinada.

Por delegar no aire

e non amarrar con cordas os versos do antebrazo.

Por concederlle ó vento tanto poder,

que xa lle chegaba co que tiña.

Poemaaaa

Este será un poema para que o leas moi rápido
(porque a velocidade era outro dos sentimentos acordados)
e que deixe separacións entre as palabras é un favor que che fago
a ti.

A ti todos os favores do mundo.

Este será un poema a estrear.

E serán os meus ollos (beleza obvia que me concedo)
patentando xoguetes pola noite adiante,
contratando avionetas de cola que che digan unha frase
e unhas cantas intencións:
“os teus brazos son unha sucursal do paraíso”,
son as terrazas no verán
bicos coma puzzles
as tardes de plástico
os meus amigos
as risas
os sofás de toda a cidade tapizados coas nosas risas...

Meu amor, non innovamos nada,
pero neste pracer de mil norias ascendendo
recoñezo a calidade deste amor e da túa lingua,
achégome robótica ó teu corpo esquerdo
e comprobo como, efectivamente,
o teu corazón está tocando a miña canción preferida.

Poemaaaa

Pero coa intensidade doída
confundo se son eu a que se esforza (ou non) en repetir os pasos,
empregar a mesma fórmula, equivocarme así.
E mira se son tonta
que as paisaxes se me filtran mal por dentro
e fago de pedras a cama
e fago de follas a casa
e faime un gran favor e entérrate neste adoquinado
feito do que me fai dano e do que collo vida verde
porque me confundo,
porque xa non sei cal das dúas cousas sangrará máis
se me dá por facer algo.